

ELOF NILSSON Hårderup 4:9. Nedtecknat av Bertil Persson.

Elof och Betsy Andersson hade varit cyklande i Vollsjö och utträttat ärenden.

När de cyklade hemåt upptäckte Betsy plötsligt, i höjd med Cementgjuteriet, att Elofs väska saknades på pakethållaren.

De vände då åter mot Vollsjö och färghandeln, eftersom de varit där sist, för väskan var nog kvarglömd där.

Butiksbiträdet hade inte observerat väskan, eftersom den stod skymd framför disken.

Elof öppnar dörren, tittar bort mot disken och biträdet och utan några inledande ord utbrister han harmset:

- Jaså, där står ased!

Nåväl, biträdet fick snart klart för sig att tillmälet inte var riktat till henne utan till väskan.

Elof var tillsammans med en bekant på någon sorts hästkapplöpning i Borås 1919. Under en paus i tävlingarna passade de båda herrarna på att ta sig en titt på stallet där tävlingshästarna stod uppställda.

De hade nått och jämnt kommit in då en vakt rusade fram och skrek:

- Ut härifrån. Här får ni inte vara!

Elof tog situationen med lugn och svarade:

- A ja, så brått e de väll ente. Har vi nu kommed ing, så får vi väl ta en titt på besättningen!

Elof hade alltid svar till hands. En gång var han i Starrarps affär för att handla. In i affären kommer Nils-Algot, en ständigt jäktad man, som ber att få gå före i kön.

Elof svarade:

- De får du gärna, för dölled folk har alltid brått och till dem vill inte jag räkna mig!

Elof arbetade en tid i sin ungdom på ett gods i Västergötland. Han tjänstgjorde vid ett tillfälle som kusk åt grevinnan. Med häst och vagn kom de till järnvägsstationen där ett stort ånglok stod och pustade. Grevinnan hade två stora resväskor, som hon förväntade sig att Elof skulle bära ombord på tåget. Men eftersom han satt lugnt kvar på ”agebrädan”, så blev hon tvungen att säga ifrån om väskorna. Då sa Elof:

- Nej, grevinnan får bära själv för jag måste passa hästarna för de är rädda för tåget.

Detta svar tålde inte grevinnans öron och hon for ut i häftiga förebråelser mot Elof, som blev stum av hennes ilska. Hon avslutade med att rycka till sig väskorna och försvinna upp på tåget. Till de församlade åhörarna av dispyten sa han högt:

- Arga fruntimmer....dom borde transporteras i bur!!

Elof hade ett motto vad gäller hygien: ”En frisk kropp håller sig själv ren.”

När Elof ibland arbetade som daglönare på gårdarna runt omkring hade han ofta synpunkter på maten. Detta var ibland irriterande för den som lagat maten, eftersom alla visste hur dålig hand egen mathållning var där hemma.

Elof kokade alltid en hel kanna kaffe på vedspisen om morgnarna. Detta kaffe stod sedan på sparlåga och värmdes upp flera gånger under dagens lopp. Om man kom dit på eftermiddagen, så var kaffet mycket svart och borde undvikas både för smakens och magens skull. Hygienen runt omkring var heller inte den bästa.

Av den anledningen accepterade jag en gång gärna hans alternativ, nämligen ett glas madeiravin.

- Ja bjuder gärna bort det, för det så rälit!

I min tankevärld var det emellertid ett säkrare alternativ.

Efter att jag druckit ur, så frågade Elof om min åsikt om smaken.

- Det är gott, svarade jag, men det är väl egentligen till mat.
- Det kan jag tro, svarade Elof, för till dryck duger det inte!